కథానిక:

చిరుతిండి

●

శ్రీ ఆకుండి నారాయణమూర్తి

అంతవరకూ శరీరానికీ మనస్సుకూ ఎంతో బాధ కలిగించిన ఎండల్లా ఒక్కమారుగా మాయమయి, పడమటి దిక్కునుంచి చల్లటి గాలి వీస్తూ, నల్లటి వానమేఘం హుటాహుటీగా పరుగెత్తుకుంటూ మీదికి వస్తూ ఉండడంచేత, కుర్చీలో కూర్చొని బుర్ర వేడెక్కేలా ఏవేవో ఆఫీసుకాయితాలు వ్రాస్తున్న అనంతం ఆ పనికి అక్కడితో ఓ పుల్‌స్టాపు పెట్టేడు. అసలింకా రాయవలసిన సజ్జు బోలెడంత ఉంది! కానీ అలా చల్లగా గాలి వీస్తూ ఉంటే, ఆ ప్రక్కనుంచే గమ్మత్తుగా ఆకాశానికి నల్ల వార్నీసు ఏ చిత్రకారుడో తన కుంచెలో వేసుకొని వస్తున్నట్లు మేఘాలు వస్తూవుంటే ఇంకా ఆ నాలుగు గోడల మధ్యా కూర్చోడం ఎంతో కష్టమనిపించింది అనంతానికి! ...... ఆ సమయంలో తనకు రెక్కలుండాలనీ, రివ్వున ఎగురుతూ ఆకాశవీధుల్లో సంచరిస్తూ ఉండాలనీ, ఆ మేఘాలలోకి ఎగిరిపోయి వాటి సంగతంతా కనుక్కోవాలనీ, ఆ రకమయిన గొంతెమ్మకోరికలతో ఆనందపడుతూ ఉండడం అతనికో అలవాటు!

అంతకంతకీ మేఘాలు క్రమ్ముకొస్తూ ఉండడంచేత, గాలి ఒత్తిడి ఎక్కువవడంవల్లా ఆ ఫైల్సు అలా మూలపడేసి వీధులో కొచ్చేడు. అప్పుడే ఎవరో వీధల్లా తుడిచినట్లు, అట్టే ఇసుక లేకుండా రాళ్లు కనిపిస్తూ మంచి గమ్మత్తుగా ఉంది రోడ్డు. ఆ సమయంలో తనకే అలా ఆనందంగా ఉంటుందా, లేక అందరికీ ఆ ఆనందం సహజమా? అనే అనుమానం కలిగిందనంతానికి. రైతులకు మాత్రం మహా ఆనందంగా ఉంటుందనే నిర్ధారణకు వచ్చేడు. మరి తక్కినవాళ్లగురించి అతనట్టే ఆలోచించలేదు. మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ ఇంటిముఖం పట్టేడు.

ఆ ఊరికి తూర్పుదిక్కున ఉన్న ఆ కొండను "చింపిరికొండ" అని ఆ ఊరి వాళ్లంటూ ఉంటారు. కొండనిండా చింపిరి చింపిరిగా చెట్లు లావుగా ఉండడంచేతే దానికా పేరు వచ్చింది. ఆ కొండ వేపు మేఘాలు వెళుతున్నాయంటే తప్పకుండా వర్షం వస్తుందనే నిశ్చయానికి వస్తారా ఊరివాళ్లు!... చిన్నప్పుడు, 'వర్షంఎలా ఏర్పడుతుందో' అనే విషయాన్ని పాఠశాల్లో బాగా తెలుసుకున్నాడు. భూమిమీద ఉన్న నీరే ఆవిరయి, మళ్ళీ చల్లని గాలి తగులగానే వర్షం అవుతుందని. అయితే, మానవుల తాలూకు కన్నీటి బిందువులు కూడా నీరేగా? - అదికూడా ఆవిరయి, తిరిగి వర్షిస్తున్నాయా? ప్రస్తుతం హిందూదేశంలో కన్నీరు ఆవిరిగా మారి, మళ్ళీ వర్షిస్తున్నాది కదూ?... ఆ ప్రవాహంలోనే కదూ మనం ఈదులాడుతున్నది!! ఆ రకమయిన ఆలోచనల్లో పడ్డాడతను. కానీ ఆ ఆలోచనలకు త్వరలోనే ఓ అంతరాయం కల్గింది. తొందర తొందరగా నీళ్లకడవలతో వస్తున్నారు భామామణులు!— వర్షం తప్పకుండా వస్తుందని అప్పుడే వాళ్లు గ్రహించేఉంటారు. అందుకే అంత తొందరగా పోతున్నారని అనుకున్నాడు. గబగబా వెళితే రాళ్లని తన్నేసి పడతారని చెప్పుదామనుకున్నాడు. కానీ, తీరా వాళ్ల మేలుగురించే చెప్పినప్పటికీ "నీ కెందుకయ్యా మాగొడవ. మా కా సంగతి తెలుసు!" అని వాళ్లంటే తన పనేం గాను? వాళ్లలా అనడం కూడా సబబే!— ఎంచేతంటే, తనంత నిరంకుశులు కారు వాళ్లు. తనంటే దర్జాగా రాత్రి పన్నెండుగంటలకు ఇల్లు చేరుకున్నా ఎవ్వరూ ప్రశ్నించేవారు లేరు. మరి ఆడవాళ్ల విషయమో?— భర్త ఇంటికి వచ్చేసరికి వంట సిద్ధంచేసి భార్య 'రెడీ'గా ఉండకపోతే వస్తుందో తగవు!- ఒకవేళ వాళ్లు ఏ వానకో తడిసి ఎవరి పంచనో చేరుతే, ఆ విషయమై భర్తకు తెలిస్తే ఏమీ లేందే ఇద్దరిమధ్యా అనేక అపార్థాలు కలగడానికి అవకాశాలేర్పడతాయి! ఆ అవకాశాల్నే కథల రూపేణా

సదవకాశాలుగా చేసుకుంటారు రచయితలు!— అలా ఏ వేవో విషయాలగురించి ఆలోచిస్తూ, రోడ్డు మీద అగుపిస్తున్న దృశ్యాలను గమనిస్తూ నడక సాగించేడు.

'టప్, టప్' అని వడగళ్లలాంటి చప్పుడు చేసుకుంటూ చినుకుల పడడం ప్రారంభమయేయి. అప్పు డాలోచించేడు, త నిల్లు అక్కడి కెంత దూరం ఉంటుందా, అని. తన 'కేలిక్యులేషన్సు' బట్టి అక్కడికి ఓ మైలుదూరం ఉంటుం దని తేల్చేడు. ఆఫీసునుంచి తనిల్లు ఎలా లేదన్నా మైలు న్నర దూరం ఉంటుంది. ఆ ప్రెస్సుఆఫీసు దగ్గర మలుపు తిరిగి, ఆ ప్రక్క సందులోంచి 'కొండుకుళ్ల' వారి మేడదగ్గరకు వచ్చేసరికి పావు మైలు దూరం ఉంటుంది. అక్కడనుంచి బజారుకు సమంగా పావు మైలు దూరం. త నప్పటికి సమంగా బజారులో ఉన్నాడు. అంటే, తనిల్లు అక్కడి కింకా మైలు దూరం ఉందన్నమాట! కోవెలవీధి దాటి, గవరయ్య దుకాణం ప్రక్క నున్న సందులోకి పోవా లన్న మాట. అప్పటి కప్పుడే చినుకులు ఒత్తుగాపడుతుండ డంచేత అంతదూరం పోవడం దుర్లభం అనుకున్నాడు. కానీ ఎక్కడ కాలక్షేపం చెయ్యడం?... పోనీ ఏ దుకాణందగ్గ రయినా నిలబడితేనో!... కానీ అక్కడ నిలబడడం అంతగా బాగుండదేమో! ఓ పది గజాల దూరంలోనే 'మద్రాసు కాఫీ హోటల్' అని ఓ బోర్డు ప్రత్యక్షమయింది. కడుపు నింపుకుంటూ, వర్షం తగ్గేవరకూ కాలక్షేపం చేయవ చ్చునుకున్నాడు అనంతం. హోటల్లోకి వెళ్లేడు. తన లాంటి వుద్దేశమే చాలామందికి కలిగింది కాబోలు! హోటల్ 'రష్' గానే ఉంది. అనంతం కూడా ఓ మూలకు పోయి కూర్చున్నాడు.

అయ్యరు తనప్పచెప్పే వలసిం దంతా అప్ప చెప్పేసేడు. ఆఖరికి, "ఏం గావాల" అన్నాడు.

ఏ దయినా 'స్వీటు' తెమ్మనమని చెపదా మనుకున్నాడుగానీ, అదయితే ఎక్కువ ఖరీదు. అదీకాక ఏ మంతగా కడుపునిండే సరుకు కాదు. దాంతోనే కడుపు నింపుకోవాలీ అంటే మొదట జేబులు కాళీ చేసుకోవాలి. కాస్త, ఘనపదా ర్థాలలో చవగ్గా వచ్చే 'పకోడీ' తెమ్మనమని చెప్పే సేడు. ఆదయితే నమిలేసరికే ఓ పావుగంట పడు తుంది, ఆలోగా వర్షంకూడా తగ్గిపోతుంది, ఇంటి కెళిపోవచ్చు నని మరో ఉద్దేశంకూడా ఉంది...... పకోడీ తినడం పూర్తయిందికానీ వర్షంమాత్రం తగ్గలేదు.

"ఇంకేంకావాల ?... కాఫీయా ?" అని అడిగే డయ్యరు.

అతనిదృష్టిలో కాఫీ త్రాగడం దండగే!— తన కసలు కాఫీ అలవాటు లేనేలేదు. అంత పెద్దవా డయినప్పటికీ ఇంటిదగ్గర ఉదయాన్నే చల్దన్నం తినడం అలవాటు! ఆ మధ్య బొత్తిగా బియ్యం దొర క్కపోడంచేత, "ఉప్పుపిండి" ఆ వగైరా టిఫిన్ల కలవాటు పడ్డాడు. అస లీ కాలంలో కాఫీ అల వాటు లేనివా డుంటాడా ? అనే అనుమానం కల గడం సహజం. అనంతంకూడా మొదట్లో అలవాటు చేసుకుందామని ప్రయత్నం చేసేడు కానీ, ఆ వాసన పడకపోడంచేత ఒక్కొక్కసారి వాంతయిపో యేది. అయితే ఇలాంటి మనుష్యు లీ రోజుల్లో ఏ వెయ్యిమందికో ఒక్క రుంటా రనడంలో అతిశ యోక్తి లేదు. తను కాఫీ త్రాగకపోయినప్పటికీ ఇంట్లోవాళ్లు త్రాగడానికి ఎవ్విధమయిన అభ్యంతరం పెట్టేవాడు కాదు. అప్పు డప్పుడు 'టీ' మట్టుకు త్రాగుతూ ఉండేవాడు. అదయినా ఏ టీపార్టీల సందర్భంలోనో, లేక స్నేహితుల బలవంతంమీదో త్రాగేవాడు. ఆ రోజున తనొక్కడే వెళ్లేడు. న్యాయతః ద్రవపదార్థం ఏదీ తన 'థియరీ' ప్రకారం తీసుకో నవసరం లేదు. కానీ మరో చిక్కు సమస్య! తన చుట్టూ పెద్దమనుష్యు లందరూ కూర్చు న్నారు. కాఫీదుకాణానికి వచ్చిన తరువాత వట్టి 'టిఫినే' చిన్నపిల్లడిమల్లే తినేసి, లేచిపోతే, తన్ని 'నాగరికతలేని మనిష'ని వాళ్లనుకుంటా రని అనంతం అనుమానం. ద్రవ పదార్థం తీసుకోక తప్పింది కాదు. "ఉఁ టీ పట్రా" అన్నాడాఖరికి.

అనేసేడే కానీ మళ్ళీ ఒద్దని చెప్పేద్దా మను కున్నాడు. తన కిష్టంలేని ఆ ద్రవపదార్థానికి వినియో గించిన డబ్బుతో, ఫస్టుక్లాసయిన ఘనపదార్థం వస్తుందికదా అని. కానీ అది మర్యాద కాదేమో అని అనుకున్నాడు. తాగే డన్నమాటేగానీ ఏమంత సతృప్తికరం గా లేదు.

అప్పటికయినా వాన తగ్గుతుం దనుకున్నాడు వాన యింకా బాగానే పడుతున్నాది. అయ్యరు బిల్లు చేతిలోపెట్టినప్పటికీ ఇంకా కూర్చున్న జాగా లోంచి లేవలేదు. ఎదురుగుండా అవుపిస్తున్న అద్దాల బీరువా— అందులో అవుపిస్తున్న తీపిసామానులూ-కారపు సామానులూ ఆయన దృక్పథంలో పడ్డాయి. 'చిట్టిబాబు' జ్ఞాపకాని కొచ్చేడు.

గుమ్మంలో కాలు పెట్టగానే, "నాన్నగారూ, నాకేం తెచ్చేరివాళ ?" అని ఎలానూ అడుగుతాడు. వారం రోజులై "ఏమీ లేదు." అనే చెపుతున్నాడతికష్టంమీద. అవాళకూడా అలా చెప్పడం ఇష్టం లేకపోయింది. ఇంతకీ ఓ పిశాచంలా ఆ బల్లజబ్బంటూ ఒకటి వాడిని పీక్కుతింటుండబట్టిగానీ, లేకపోతే ఏమయినా కొని పట్టుగెళ్లటానికి అంతలా ఆలోచించవలిసే పని ఆతని కట్టే ఉండేది కాదు!... పుట్టిన మొదటి సంవత్సరం ఎంత బాగుండేవాడు ?" తెల్లగా గుండ్రని ముఖంతో, ఎంతో ముద్దుగా ఉండేవాడు. అసలాతని వంశంలోకానీ, భార్య తరఫు వంశంలోగానీ ఏ ఒక్కరికీ లేని బల్లజబ్బు వాడికెలా వచ్చిందా అని ఒక్కొక్కప్పుడు ఆలోచించేవాడు. ఇంతకీ అది తన దురదృష్టమనీ, పూర్వజన్మ కర్మఫలితమనీ వేదాంతమార్గంలోకి పోయి సముదాయించుకొనేవాడు.

నాలుగేళ్లకంటే హెచ్చు వయస్సు లేనివాడల్లా ఓ ఏడేళ్లవాడిలా ముదరముఖంతో వికృతంగా తయారయేడు. పెద్ద కడుపూ, పూతికపుల్లల్లాంటి కాళ్లూ, అంతా అదో మాదిరిగా తయారయేడు. ఆరునెలల వయస్సప్పుడు కేరింతాలుకొడుతూ ఎగిరే చిట్టిబాబునీ బల్లజబ్బు వచ్చిన తరువాత తయారయిన చిట్టిబాబునీ తలుచుకుంటే అనంతం హృదయం చెక్కలయేది!

అప్పటినుంచి ఎన్ని మందు లిప్పించినా తగ్గుముఖంలోకి రాలేదు. ఆఖరికి టెక్కలికూడా తీసుకెళ్లడం జరిగింది. అక్కడ మందిప్పిస్తూ పథ్యంగా ఉంచినన్నాళ్లూ కొంచెం తగ్గినట్లనిపించింది. కానీ మళ్లీ తన స్వగ్రామం వచ్చి అదే మం దిస్తున్నప్పటికీ మార్పేమీ కనిపించడం లేదు.

"మీనుంచే వాడికా జబ్బు తగ్గలే" దంటుంది భార్య అరుణ. ఆ మాటలు జ్ఞాపకాని కొచ్చేయి.

ఆతని గుండె గుభేలు మంది. 'తన్నించేనా?' తన్నితాను ప్రశ్నించుకున్నాడు. "ఊహుఁ..." తనందుకుబాధ్యుడు కాడు. అతని మనస్సుకు అంతకన్నా సమాధానం తోచింది కాదు.

అంతవరకూ దబదబా చూరునుంచి కారే నీరల్లా, చిన్న చుక్కలు చుక్కలుగా పడుతూఉండడం చేత వర్షం పూర్తిగా పోయిందనే నిర్ధారణకు వచ్చేడు. "చిట్టిబాబుకు ఏమయినా కొంటేనో!" అని కుర్చీలోంచి లేస్తూ మళ్లీ అనుకున్నాడు. అపథ్యం కాబోలనే వుద్దేశ్యం మనస్సులో ఉంటున్నప్పటికీ, చిట్టిబాబు తనింటి కెళ్లేసరికి తను తెచ్చిన పొట్లం పట్టుకొని ఎంతో సంతోషిస్తాడనే ఉద్దేశంతో, "కారప్పూస ఓ బేడది కట్టు" అని అయ్యరుతో అన్నాడు.

బిల్లు చెల్లించేసి పొట్లం పట్టుకొని ఇంటికొచ్చేడు. చిట్టిబాబు తనకోసం గుమ్మందగ్గర నిరీక్షిస్తూ ఉంటాడని అనుకున్నాడుగానీ, అలామాత్రం జరగలేదు. అదంతా అరుణఖాయిదా అయి ఉంటుం దని ఊహించేడు. నిజమే!... గాలితో వాన వచ్చేటప్పుడు తలుపుల దగ్గర పిల్లల్ని ఉండనియ్యకుండా ఉంచడం మంచిపనే!— సరాసరి వంటింటిలోకే వెళ్లేడు.

"అమ్మా, ఈ వానలో నాన్నగారెలా వస్తారే ఆఫీసునుంచి?" అని అమ్మవీపుకు చేరబడి అడుగుతున్నాడు చిట్టిబాబు.

"అబ్బా!... ఇక్కడ పొగరా!— అక్కడ మంచంమీద కూర్చోబెడితే అప్పుడే దిగిపోయావ్!.. దొంగ!" అంటూ అలా పొగ వస్తున్నటువంటి పొయ్యిని ఎలాగయినా రాజెయ్యాలని బహు ప్రయాస పడుతున్నదా మాతృశ్రీ.

అంతట్లోకే, "అమ్మోవ్!... అరుగో నేనాన్నగారొచ్చేరు. దొంగతనంగా వెనకాల నిలబడ్డారు." అంటూ తండ్రిదగ్గరకు పరుగెట్టేడు చిట్టిబాబు.

"నాకు తెలిసిందిటూ!...... నాన్నగారు నా కేమిటో తెచ్చారుటూ!... టూటూటూటూ..." చిన్నరాగపు వరుసలో అంటూ, చిందులు త్రొక్కుతూ చప్పట్లు కొడుతూ అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"ఆయనకు మరే పనయినా ఉంటే కదూ?— అడ్డదిడ్డమయిన తిళ్లూ తెచ్చిపెడుతూ ఉండడమూ, తను తింటూఉండడమూను." అదో రకమయిన చికాకుతో అంది అరుణ.

అలా అరుణ అన్నందుకు అనంతం ఆట్టే ఆశ్చర్యపడలేదు!— అలా అంటుందనికూడా అతనికి తెలుసు!... అదివరకలా ఎన్నిమార్లు అనిపించుకున్నాడో!

"నాన్నగారూ!... అమ్మకేం ఒక్క పిసరూ తినటానికివ్వద్దు. అంతా మనిద్దరికే!" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"అబ్బే!... మీ అమ్మ కవలిలాంటి తిళ్లు పడవురా!" అరుణ దగ్గరనుంచేదో ఘాటయిన సమాధానం వస్తుందని ఆ మాటలన్నాడు.

"జబ్బుతో ఉన్న వాళ్లకయితే పడతాయి. నాకెలా పడతాయా తిళ్లు?" ఆమాటలనంతరం అరుణముఖం అరుణవర్ణాన్ని దాల్చింది.

"పోనీ అమ్మా! నీకూ కొంచెం ఇస్తానులే... నువ్వెందుకలా ఇదవుతావు?" అన్నాడు చిట్టిబాబు ఇవ్వడం ఇష్టంలేకపోయినా.

"పోరా దొంగవెధవా!... తిండిపోతురామన్నలా వెధవతిండీ నువ్వూను. అలా తినేస్తూ ఉండడమేనా పని?—ఇంతకూ ఆ తండ్రికి నువ్వు కొడుకువి. ఆ గుణా లెక్కడికి పోతాయి?" భర్తని ముఖాముఖీగా పేర్కొని అనడానికి సాహసం లేకపోవడంచేత, చిట్టిబాబుమీద పెట్టి అనంతాని కర్థమయేలా ఎత్తి పొడుపుమాట లంది అరుణ

"అయితే వీడికీ బల్లజబ్బు ఏ ప్రక్క వంశంలోంచి వచ్చిందంటావు?" అని అడిగే డనంతం.

"ఏ వంశంలోం చేమిటి? అదంతా మనకర్మ. పథ్యంగా ఉంచితే ఈపాటికా జబ్బు తగ్గిపోయుండేది. ఆ పెక్కలిలో ఉన్నన్నాళ్లూ హాయిగా ఉండేవాడు. ఆ డాక్టరిగారి దగ్గర భయంచేతయినా వాడికే చిరుతిళ్లూ కొని పెట్టక పథ్యంగా వుంచేవారు. మళ్లీ ఈ ఊ రొచ్చేక ఎక్కడలేని చిరుతిళ్లూ కొని వాడికి తినిపించుతుండడం మొదలుపెట్టేరు. ఎప్పటికి తగ్గుతుందా జబ్బు?"

"నోర్ముయ్!... అర్థం లేకుండా మాట్లాడడం అని దీన్నే అంటారు."

"అవును నోరు మూసుకొనే ఉంటాను. ఇంకా జబ్బు ముదిరితే మీరూ మూసుకుంటారు. ఆఖరికి మన జీవితాంతంవరకూ మన నోళ్లు మూసుకుపోతాయి!" కళ్లల్లో గిర్రున తిరిగిన నీళ్ల నాపుదామని ప్రయత్నం చేసిందిగానీ ఆగలేదు.

పొట్లాం విప్పి తిందామనుకున్నాడు కానీ అమ్మ కళ్లంట కారిన కన్నీళ్లు కనిపించడంతోనే ఆ ఉద్దేశాన్ని మార్చుకున్నాడు చిట్టిబాబు. వాళ్లనుకున్నమాటలు ఈమాత్రం ఆమాత్రంగా తననుగురించేనని అర్థం చేసుకున్నాడు.

"అయితే మరి నేనివి తిననే అమ్మా!" ఎంతో అమాయకంగా అన్నాడు చిట్టిబాబు.

ఆమాటలు వినడంతోనే మరింతగా కన్నీరు కార్చింది అరుణ. "అలా అన్నీ తినకూడదు నాన్నా, అలా తింటే నీ బొజ్జ పెద్దదయిపోతుంది. ఆముదం తాగేస్తూఉంటే నీ జబ్బు పోతుంది. అప్పుడు అన్నీ తిందువుగాని." అతిదుఃఖంతో ఆమాట అందరుణ.

"అయితే నా జబ్బు ఎప్పటికి పోతుందే?" అని అడిగే డాందోళనతో.

'నువ్వు పథ్యంగా ఉంటే వేగిరంగా పోతుంది నాయనా!... ఏదీ ఆ పొట్లాం నా చేతి కిచ్చేవూ? నువ్వు తినకూడదు సుమీ!" అందరుణ, చేతిలోంచి పొట్లాం తీసుకుంటూ.

"అమ్మా, మరేం, నా చిన్నపెట్టిలో ఇది దాచేసి అటకమీద పెట్టేవే. నా జబ్బు ఎల్లుండికి పోతే... తీసుకు తింటాను." అని అమాయకంగా అన్నాడు చిట్టిబాబు. కొన్నాళ్లల్లో స్మారక చిహ్నంగా కూడా అందులో ఏమీ మిగలదని ఆ కుఱ్ఱాడికేం తెలుసు? జబ్బు పోయిన వెంటనే తీసుకుతిందామనే ఆ అమాయక హృదయం ఉద్దేశ్యం!— చిట్టిబాబు కోరికప్రకారం ఓ చిన్న కఱ్ఱపెట్టిలో ఆ పొట్లాంపెట్టి అటకమీద ఓ వార దాచేసిం దరుణ.

అదంతా చూస్తున్న అనంతానికి పూర్తిగా మతిపోయినట్లే అయింది. ఇంతకీ ఆడవాళ్లు అసాధ్యులని అనుకున్నాడు. ఆ పొట్లం అక్కరలేదని వాడి

చేతే ఒప్పించడం ఎంత కష్టం!—చిట్టిబాబు ముఖం వేపు చూచేడు. పొట్లాం ఇచ్చేసే డన్న మాటేగానీ, మనస్సు మనస్సులో లేదు. అప్పుడే ఆముదం త్రాగినవాడిలా ముఖం పెట్టేడు. ఏడవలేదు కానీ అంతకన్నా బాధ పడ్డాడు. "దాని దెంత కఠిన హృదయం" అని అనంతం అనుకున్నాడు. ఆ కాస్తా తింటే ఏమయి పోతుందనో దాని భయం— అక్కడికి తన కన్నా దానికే వాడిమీద అభిమానం హెచ్చయినట్లు! తన్ని ఎంతో తెలివి తక్కువవాడిక్రింద జమ కట్టేసింది. ఏది తెచ్చినా అపథ్య వస్తువులే అని అంటుం దో వైద్యశిఖామణిలా. వైద్యం అంతా తనకే మహా తెలిసిపోయినట్లు కబుర్లు చెపుతుంది. ఆ విషయంలో అరుణను తల్చుకుంటే ఎంతయినా కోపం వస్తుం దనంతానికి.

మధ్యాహ్నమల్లా ఆఫీసుపనితో విసుగు చెందడం—ఆ తరువాత ప్రకృతిరమణీయతవల్ల హృదయ ప్రశాంతత చేకూరడం—ఇంటికి రాగానే పిల్లడు తను తెచ్చిన పొట్లాం పట్టుకొని ఎంతో ఆనందించడం—ఆ తరువాత జరిగిన తతంగంవల్ల ఏర్పడిన హృదయక్షోభ—అంతా అకోరకపు మత్తుమందు జల్లినవాడిలా తయారు చేసిం దనంతాన్ని!

మానవ జీవితంలో కష్టసుఖాలు కల్పన చేసే వివిధ పరిణామాలు ఎలా ఉంటాయా అని ఆలోచిద్దామనుకున్నాడు. ఎందు కొచ్చిన గొడవదంతా అని మళ్ళీ ఊరుకున్నాడు. అలా పార్కు వేపు షికారెళ్లి వస్తే కొంత హృదయప్రశాంతత ఏర్పడుతుందేమో అని మరో బట్టలు కట్టుకొని వెళ్లడానికి ఉద్యుక్తు డయేడు. దూరంనుంచే చిట్టిబాబు చూచేడు బట్టలు మార్చుకోడం ఆ వైఖరి అంతా!

"నాన్నగారూ, నాకు తెలిసిందిలెండి" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నా డనంతం

"మీ రెక్కడికో వెళుతున్నారని నాకు తెలిసిందిట!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అమ్మ దొంగా... అప్పుడే గ్రహించేసేవ్!" అన్నా డాశ్చర్యంతో.

"ఊఁ... మరి నాకూ చొక్కా తొడగ రేమిటి?" అన్నాడు గునుస్తూ.

"నీ కెందుకూ?"

"నన్ను తీసుకెళ్ల రేమిటి?... నిన్నా అలాగేను! తీసికెళ్లమంటే దొంగవేషా లేసేరు." అన్నాడు మూలుగుతూ.

"అయితే అమ్మని తొడగమని చెప్పు."

ఆమాటను వంటింట్లోంచే విం దరుణ. ఓ చొక్కా తీసికొచ్చి తొడిగింది.

అక్కడికి పార్కు మహా ఉంటే నాలుగుఫర్లాంగులదూరంకంటే ఎక్కువ ఉండదు. అంబళ్లవారింటిమలుపు తిరుగుతేనే బజారు. ఆ ప్రక్క సందులోకి వెళితేనే సత్యనారాయణస్వామి కోనెల. అక్కడే ఉంది పార్కు. బజారులో కొచ్చేసరికి చిట్టిబాబుకు చాలా మధురమయిన కోర్కెలు కలిగేయి.

"నాన్నా, ఆ పాడుతున్న దేమిటండీ?" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"రేడియోరా." అన్నా డనంతం.

అయితే అక్కడకెళ్లి మన్ని విననిస్తారూ?"

"ఎందుకు విననివ్వరూ?... అయితే విందామా?" అంటూ ఓ కాఫీహోటల్లోకి దూరే డనంతం. చిట్టిబాబుకు రేడియో పెట్టెని చూపెట్టేడు. అరె! అదెలా పాడుతున్నాదా? అని ఆశ్చర్యపోయేడు చిట్టిబాబు.

"ఏం కావాల." అన్నా డయ్యరు.

కాఫీహోటలు కొచ్చినతరువాత ఏమీ తినకుండా వెళ్లిపోడం ఎటికేట్ కాదేమో అని 'రెండు దోశ' అన్నా డనంతం. అరుణ జ్ఞాపకాని కొచ్చింది. గుండె గుభేలుమంది. దానికి తెలసినట్లయితే ఓ పెద్ద రాద్ధాంతం జరక్క తప్పదు. ఎప్పుడో ఓ దోశ తిన్నంత మాత్రంలో ఏమంత ప్రమాదం లేదని డాక్టరు తనతో చెప్పేడు. అదీగాక బ్రహ్మాండమయినంత పథ్యం ఏమంతగా అవసరం లేదు. వాతంచేసే పదార్థా లేమీ తినకూడదని చెప్పేడు. అంతే!...అదూరికే గోలచేసేస్తుంది పథ్యమో, పథ్యమో, అని. ఇంతకీ అది దాని తప్పు కాదు. పిల్లడిమీద గల వాత్సల్యతచేత, పైగా అమాయకత్వం, అజ్ఞానత్వంవల్లా అలా అంటుంది. అంతే!...ఇక తనకిమాత్రం పిల్లడంటే అభిమానం లేదూ? కోర్కుండి ప్రాణం తియ్యడానికి తనేం హంతకు డనుకుందా?.........

చిన్నప్పటినుంచీ, చిరుతిళ్లు తింటుండడ మనే దనంతాని కో అలవాటు. ఇక పిల్లలెవరయినా తన

దగ్గర చనువుగా ఉంటే, వాళ్లను చిరుతిళ్లతో నింపేస్తూ ఉండేవాడు. చిట్టిబాబు పుట్టకముందు పొరిగింటి 'ఏకాంబెంటు' గారబ్బాయిని ఎంతగా ఎత్తుకొని మోసేడో చెప్పలేము. వాడికోసం చిరుతిళ్ళకై బోలెడు డబ్బు ఖర్చుచేసేడు. అదేమిటో చిన్నపిల్లలంటే ఓ వెర్రిఅభిమానం అనంతానికి. అది ఆతని కో సహజలక్షణం అనుకోవచ్చు. కన్న కొడుకును సంతోషపెట్టలేకపోతున్నాను కదా అని అనంతం ఎంతేనా బాధపడేవాడు. అరుణకు దడిసి చిరుతిళ్లు కొనడం చాలావరకూ తగ్గించేసేడు. కానీ ఎంత ప్రయత్నించినా పూర్తిగా మానేయలేకపోయేడు. అక్కడే ఆ భార్యాభర్తలిద్దరికీ పేచీ వచ్చేది. ఓమారు ఓ రెండు రోజుల పర్యంతం మాటలు మానుకోడంకూడా జరిగింది. వారివారి ఆదర్శాల, అభిప్రాయాల అంతరార్థాన్ని గ్రహించలేకపోయే రిద్దరూ!

మానవజీవితంలో ఆదర్శాల అంతరార్థం అపార్థకల్పన జేస్తుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు అనేకప్రమాదాలు కూడా సంభవించవచ్చు!

"ఇంకేం కావాల" అన్నాడయ్యారు. పరాకుగా ఉండడంచేత త్రుళ్లిపడ్డా డనంతం. "బిల్లిచ్చేయ్." అన్నాడు......

పార్కుకు వెళదా మనుకున్నాడేగానీ, చిట్టిబాబు ఇంటి కెళిపోదాం, అని అనడంచేత ఇంటిముఖం పట్టాల్సొచ్చింది.

"అయితే, మనకీ ఓ రేడియో కొనకూడదటండీ?" అని మధ్యదారిలో అడిగేడు చిట్టిబాబు.

"ఓ! తప్పకుండా కొంటాను......మరి మనం ఇలా తిన్నామని అమ్మతో చెప్పకుమీ!" అన్నాడనంతం.

"ఊహుఁ....చెప్పను. చెప్పితే అమ్మ దెబ్బలాడుతుంది. అన్నట్లు నా పొట్లాం దాచేసింది. నా జబ్బు పోయేక ఇస్తుందట."

"దాని కేం తెలీదురా. వట్టి తెలివితక్కువది—అయితే, మీ అమ్మ మంచిదా? నేను మంచివాడినా?" సమాధానం ఎలా వస్తుందా అని ఆత్రుతతో చిట్టిబాబుముఖం వేపు చూచేడు.

"ఇద్దరూ మంచివాళ్లే!........మరయితే నాకు రేడియో కొంటారు కదూ?"

"ఊ." అన్న తండ్రిసమాధానంమీద ఆట్టే నమ్మకం లేకపోయింది చిట్టిబాబుకి. ఒకవేళ రేడియో కొంటే, ఎలాఎలా కాలక్షేపం చేస్తాడో అనే విషయంగురించి ఊహాచిత్రాలను చిత్రించుకున్నాడు చిట్టిబాబు.

సరాసరి ఇంటికే వచ్చేసే డనంతం. ఇంట్లోకి వెళ్లీవెళ్లడంతోనే, "అమ్మా, ఇప్పుడు మేం రేడియో విన్నాం!......ఎంత బాగా పాడిందనుకున్నావ్! నాన్నగారు నాకూ ఓటి కొంటామని చెప్పేరు తెలుసా?" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

"ఆ! అలాగా...బాగా పాడిందా? ఎక్కడ విన్నావు నాన్నా." అంటూ చిట్టిబాబు నెత్తుకుంది అరుణ.

"మరేం, మరేం, కాఫీహోటల్లోనే!" అన్నాడు చిట్టిబాబు.

గదిలోంచి విన్నా డనంతం. "పోరా వెధవా. వెధవబద్ధాలూ నువ్వూనూ. పార్కులోకదూ విన్నాం?" అన్నాడు.

"మధ్యని వాడూ అబద్ధాల వెధవ!...చాలా బాగుంది. అబద్ధాలు చెప్పించడంలోకూడా ప్రావీణ్యతుందన్నమాట!......ఓమారు చెపుతే అర్థం చేసుకోవాలి. బుద్ధి లేకుండా ప్రవర్తిస్తే......" మధ్యలోనే ఆపేసిం దా వాక్యాన్ని.

"పూర్తి చెయ్యి వాక్యాన్ని......అలాంటి వాళ్ళని పసువులని కదూ అంటావు? ఒళ్లు తెల్సుకొని మాట్లాడు. ఇకనుంచీ వాడి ఊసు నాకవసరం లేదు." కోపంతోనే అన్నా డా మాటల్ని.

కన్నీటిబిందువులను కార్చింది. మరేమీ మాట్లాడలేదు. అరుణచెక్కిలిపైనుండి కారే కన్నీటిని చూచే డనంతం. కళ్లు మూసుకున్నాడు. గదిలోకి వెళ్లిపోయేడు. మంచంమీద బోర్లా పడుక్కున్నాడు. ఎన్నో ఆలోచనలు మనస్సును కదిపేయి. అరుణకు బుద్ధి వచ్చేలాగ చెయ్యాలంటే మార్గం? అర్ధరాత్రివేళ లేచి, ఆ బుద్ధుడిలాగ ఎక్కడికయినా సన్యసించడానికి వెళిపోతేనో!......ఛీ! వెధవాలోచన అనుకున్నాడు. ఎందుకొచ్చిన ఆలోచనలని వాటి కక్కడితో స్వస్తి చెపుదామని ప్రయత్నంచేసేడు.

ఆ ప్రయత్నం, క్రమంగా నిద్రపట్టడానికి మార్గం అయింది.

ఎన్నో పాడుకలలొచ్చేయి. ఎప్పుడూ అలాంటి కలలు రాలేదు. చిట్టిబాబు చచ్చిపోయి నట్లు—అరుణకు పిచ్చెత్తిపోయినట్లు— ఈరకంగా ఎంతో భయంకరమయిన కల వచ్చింది. ఆ కలంతా నిజమే అనుకొని అతిభయంతో గబుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. 'ఎంత పాడుకల' అని అనుకున్నాడు. ఎదురుగుండా మంచంమీద చిట్టిబాబును పడుకోపెట్టి, ప్రక్కనే మంచాని కానుకొని తల మొణుకుల మీద ఆనించి కూర్చుంది అరుణ. ఆ దృశ్యాన్ని చూచినతోనే మళ్లీ కల జ్ఞాపకానికొచ్చింది. అచ్చు కలలోకూడా అలానే చిట్టిబాబు శవంప్రక్క ఏడుస్తూ కూర్చుంది అరుణ. ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేకపోయేడు. ఆతని హృదయం గడ్డకట్టింది......

—"అదేం అలా కూర్చున్నావు?" అన్నాడనంతం ఆదరంతో.

"మీరు భోజనానికి మడికట్టుకోరూ?"అన్నాది నిలబడుతూ.

తనన్నం తినకుండానే పడుక్కున్నాడన్న సంగతి అప్పుడు తెలుసుకున్నాడు అనంతం. గోడమీద ఉన్న గడియారం తనవేపు చూసి నవ్వినట్టయింది. 'నీ గుండెకాయ ఆగిపోవాలిగానీ, నే నాగను' అంటున్నాదా అది?...పన్నెండుగంటల రాత్రయిం దప్పుడు. "నువ్వింకా అన్నం తినలేదూ?" అన్నాడు.

"మడి కట్టుకోండి." అని మళ్ళీ అంది.

"ఊహుఁ...మరిప్పుడు నే నన్నం తినను." అన్నాడనంతం.

చిట్టిబాబుప్రక్కనే పడుకొంది కళ్లు మూసుకొని. అనంతంకూడా పడుక్కున్నాడు. మళ్ళీ అదే కల!—లేచి కూర్చున్నాడు. ఎదురుగుండా ఉన్న మంచంవేపు చూచేడు. అరుణ ఇంకా మేలుకొనే ఉంది.

"ఏం ఆకలేస్తున్నదా?" అని అంది అరుణ లేచి కూర్చొని.

"లేదు." అన్నాడనంతం.

"ఔను...వెయ్యదు. వెయ్యదనికూడా నాకు బాగా తెలుసు."

"ఏం!......"

"............."

"పోనీ నువ్వు తిన్నావా?"

"..............."

"సరేలే, అన్నం పెట్టు. నువ్వుకూడా నాతో కలసి తినాలి."

"ఆకలెయ్యలేదుగా! ......మరెందుకిప్పుడు పడుకోండి."అంది.

అనంతానికెంతేనా కోపం వచ్చింది. తను తింటానన్నప్పుడు అలా అంటుందేమా అని. కాని ఏమనగలడు?.... మళ్ళీ పడుకున్నాడు. అతి కష్టంమీద ఆరాత్రి గడిపేడు.

* * * * *

ఆ మర్నాటినుంచీ అనంతంలో గొప్ప మార్పు వచ్చింది. చిట్టిబాబుకు చిరుతిళ్లు ఇవ్వడంలేదు సరి కదా, అసలు ఎత్తుకోడంకూడా మానీసేడు. అరుణ మీద కోపంచేతే, చిట్టిబాబువిషయంలో జోక్యం కలిగించుకోడమే మానీసేడు. వాళ్లిద్దరిమధ్యా కలిగిన అపార్థం, చిట్టిబాబుమీద బ్రహ్మాస్త్రంలా పనిచేసింది. అసలు పగటివేళ భోజనసమయంలో తప్ప తక్కినవేళల్లో ఇంటిదగ్గర ఉండేవాడే కాడు. రాత్రిళ్ళయినా, పన్నెండుగంటలవరకూ ఏ సినిమా హాలులోనో, లేక మరెక్కడో కాలక్షేపం చేసి ఇంటికి వస్తూఉండేవాడు.

తనమీద కోపం రావడంచేతే భర్త అలా ప్రవర్తిస్తున్నాడని అరుణకు తెలుసు. భర్తకు కోపం రావడంకూడా మంచిపనే అని అనుకుంది. చిట్టిబాబును పథ్యంగా ఉంచుతున్న దరుణ.

"అమ్మా, నాన్నగారు మునపటిలా నన్నెక్కడికీ తీసుకెళ్లకుండా ఉన్నా రేమిటే?" అని చిట్టిబాబు ప్రతీరోజూ అడగడమే.

"నీ జబ్బు తగ్గిపోతే తీసుకెళతారు నాయనా!" అంది అరుణ.

"పోనీ, ఎత్తుకుంటే జబ్బెక్కువవుతుం దేమిటే?!" ఎంతో దుఃఖంతో అన్నాడు చిట్టిబాబు. తల్లి చెప్పే సమాధానాలతో సంతృప్తి చెందలేక పోయేడు చిట్టిబాబు. ఏదో బెంగ పట్టుకుం దా అన్యాయపడికి.

కాలప్రవాహం ప్రవహిస్తున్నది. విధి దేవత ఎదురు తిరిగింది!......జబ్బు రోజురోజుకీ ఎక్కువవసాగింది. అరుణహృదయంలో విషాద రేఖలు ప్రత్యక్షమయ్యేయి. తను ఎంతో పథ్యంగా ఉంచినప్పటికీ తగ్గలేదా జబ్బు! "ఇప్పుడేమంటావు?" అని భర్త అడుగుతే తను చెప్పగలిగే సమాధానం ఏమిటి? ఆకాశంమీద అగుపడే మబ్బుల వేపు చూచింది. చుట్టూ కమ్ముకొస్తున్నాయి కారుమేఘాలు. తన జీవితాన్నే కప్పేస్తాయా అవి?....ఆమె కళ్లు చెమ్మగిల్లేయి.

ఉత్తరదిక్కు నుండి, దక్షిణదిక్కుకు వీచిందో పెనుగాలి. చెలరేగిందో తుపాను. ఆ తుపానులో అదృశ్యమయ్యేడు చిట్టిబాబు.

"నేనే కదూ హంతకుణ్ణి?" అన్నాడనంతం.

"ముమ్మాటికీ మీరే! నామీద....కోపం.... వాడిమీద...ప్రయోగించేరు.... ఆ...ఔంగచేతే... వాడు..." దుఃఖంలో మరి మాట్లాడలేకపోయిందరుణ.

"నిజమే నేమో!" అని అనంతం అనుకున్నాడు. కన్నీరు మడుగుకట్టింది. అదంతా ఆవిరయింది. కారుమేఘాలక్రింద రూపొందింది. మేఘాలను చూస్తే తన కిదివరకుండే ఆనందం ఆనాడు లేదు. కన్నీరువర్షంలో స్నానంచేసేడు!!

'చిట్టిబాబు' యొక్క జ్ఞాపకార్థంగా, బాబు కోరినటువంటి రేడియో కొన్నాడు. ఆ దంపతులిద్దరికీ అందులోంచి వినిపించేది విషాదగీతాలే! 'మరి పిల్లలొద్దు' అనుకున్నారు. కానీ........

ఈ బ్రతుకు

శ్రీ మొక్కపాటి కృష్ణమూర్తి

మేటి కొండల
గుండె యులివుల
ఏటిదరి క్రొ
న్నీటి రవళులు
చివురు పాటల
విరుల మురువులు
మెరయు నీ ఎడద!

కడలి లోతుల
నడలు కోరిక
ఉడుగణంబుల
మెరయు రవళిక
అలల యేలల
సొలయు విరికత
మలయు నీ గొంతు!

పేదవాని ఎ
డద మూలుగు
మరలో మర కా
ర్మికుని ఎలుగును
దారి తప్పిన
బుడుత బెదరిన
ఎడదె ఈ బ్రతుకు!